

ТАДЕЙ КАРАБОВИЧ

**БІЛЯ
ВОГНЮ**

Handwritten scribbles and illegible text, possibly including the word "MAY" and "MAY" repeated.

Тадей Карабович народився 6 квітня 1959 р. в Савині на Холмщині. Свої поезії друкував у «Нашому слові», «Сучасності», «Жовтні», «Світо-виді». Є автором трьох томиків: «Zaprzeczenia» 1985, «Вологість землі» 1986, «Атлантида» 1989. Поет займається також перекладацькою творчістю з української та польської літератур.

На сторінках преси виступав з поезією, в якій осівається найближча Батьківщина поета – Холмщина.

(з листа до Христового Виноградника:)

Спомин рідного дому: Ластівки мають свої гнізда, а Сини Господній осамітнений на Голгофі спасіння.

Числа днів губляться як перо шуліки, що пролетів над Острівком, я знайшов це перо малим хлопцем, але минули роки, і нині неначе жебрак стою перед іконостасом твоїм рідна Холмщино, і не зумію молитись тобі тамтим причаст'ям моїх дитячих палахкотінь. Тільки самотність як цвях вбивається у вени присутності, і дичавіють хвилини без кохання.

ТАДЕЙ КАРАБОВИЧ

БІЛЯ ВОГНЮ

ПОЕЗІЯ

ZAKŁAD WYDAWNICZY ZWIĄZKU UKRAJNCÓW W POLSCE
WARSZAWA 1990

■

омиюся літа прощальною порожнечею
неначе джерельним колодязем

в ожинах достиглих
пошукаю молитви

догасає ікона табунів вирійних
над Холмщиною

в моїй душі загасає
облога літа

без кохання ніяк вижити було б
тільки для тебе існую через нерви
вічності

■

(співаний)

Холмщино батьківщино лелек
рибальська країно
тут я простуючи слідами веселки
завис на сльозах своїх гарячих
жінки сюди білили полотно
на виду в світанкові погоди
тут зграї журавлів моляться
ще сьогодні в осінні негоди

■

проклиняйте поезію як проклинається
дощові місяці
кидайте камінням в поетів
не дозвольте щоб
на подобу Христа
писали тростиною на піску озера

кидайте камінням

■

за нависом ночі
чекаєш повернення закутаний мрією

напередодні дня мовчиш про
своє чекання

відписуєш на листи що не приходять

загублений щем кохання
кличеш як ластівку

■

поезія що біля вогню
зберігає ожеред
анафемії

багато треба щирості
щоб вимолити
виблеск
животворності

■

мене Холмщино кохана
не забудь
і лікуй мої очі
зіллям дня
і мої поезії пригадай
коли чебриком зросту
і погано про мене
не говори
до журавлів

ЛАСТІВКИ

Сестрі

нагадаю рідний дім
сині вікна неначе небо
мамине серце велике
при малъвах пригадаю про тебе

чомусь боюся снігу
я мандрівник весни і вітру

Україна наснилась мені
сніжок сипкий
зимовая пора
іній на деревах як втома
і хуга біла від Дніпра

ці ластівки
це твої коралики
споминів

ОБРИЇ СОНЦЯ

виглядає мене моя мама
Божа мати
Холмської землі
заспіває пісню
а вишневий цвіт
на скроні сіда
зажуриться
а в очах сльоза
неначе Холмщина в дощях
заплаче мати
ікона моя
а вітер цілує берези за селом
кохає крилаті отави
і кригу на Бузі проганяє

■

я читав збірку віршів
Шевченка
про славу і долю
поклав яблуко на Кобзар
і запах відчув тополі
та яблуко сонцем серпня
розквітло з долонь
і рядки поетового заповіту
горіли неначе вогонь

давно затерті пороги
колись покинутий звук
приходять до мене з дороги
загравою коханих рук
я читав Кобзар Шевченків
а запах яблук в саду
п'янив мої очі та серце
будив мою душу малу

БОЮСЯ ВІЛЬХ

**страхаюсь вільх товпища
собак мовчанки коли хтось приходить
осіннього вологого листя**

**боюся хмар кришталевої юрби
і сторонніх людей і пісень чужих
на моїй землі**

СПОМИН

(ця пісня
що її співала
чи про кохання вона)

стара мати сидить перед
хатою
у долонях тримає калину
добрий день тобі калино

добрий день...

(ці хмари
що у даль мандрують
про що мовчать)

■
(казка)

чекає ненька
сина
на призьбі часу

черствіє хліб
сльозиною стає сіль
кіптявою років покривається
рушник

десь за горами
десь за великими снігами
він

і кличе мати:
сину...
синку...
синоньку маленький...

Б 002310

17

■

вартість кохання
вишиваного сумнівом карт
не зупиняй
не зупиняй

жагу поцілунків
нерахованих
веретеном значень
не бери за правду

■

коли на палубу
нагряне хвиля
і буря лютуватиме над кораблем
життя

не забувай про мене

коли ніжність і кохання
весняний день дарує тобі
повітря тепле в щоки б'є щасливо
а поруч запах квітів всіх земель

не забувай про мене

СПОВІДЬ

ти мене чекаєш
я тебе чекаю і гаснуть
лостри неба над нами

всі зела від яких береться гріх
вирощуєш у своїм саду

напариш любистка і омели
і закликаєш слова
кохаю
кохаю

■

наші зустрічі повні розмов
душі наші сповнені віри
а вирійне птаство

зграями

лине

думки наші мріями багаті
неначе на світі лише любов
а птаство зграями

над нами

лине

■

віднайти зілля євшану
устами дослідити твою непокору

навчитись тебе до безтями
повірити у спалах березілю

чекати крилатого вирію
долонями років не повернутися

■

нанизуєш горобин намиста
шукаєш моїх долонь

твій дотик кличе мене
з небуття

ця таємниця кохання
ковчег
безмежності

■

в очікуванні на тебе
чи зумію впізнати
чистоту слів
рівного захоплення

святкову розмову вілх
зажурену сурядність
щедрості

в очікуванні на тебе...

■

коли зірчастий гомін
зацітує мої слова
і ти прийдеш чаклуном
і закружляєш мов сизий пуглік
над шуварем

що відповім тобі
важливого

■

є в краєвиді весни
дощу короткий сміх
хмар переліт
хвиля зливи
Бубнівський вогонь ризухи

ходи
будемо кохати
весняний дощ
переліт хмар
хвилю зливи

■

коли прийдеш до мене
я дам тобі яблуко
як вічний гріх

обійму тебе на прощання
спомином нашої постелі
дріб'язком наших годинників

не зупиняй мене
сльізма
адже відходжу той вірш
це моє прощання

■

і хтось підходив
під табуни коней
і жалісно у гриви ридав

і хтось зворушував
незрозумілими піснями
коси тополіям малював
лози любив
і глузував жартівливо

і мандрував хтось по озері
танцював на хвилі
і запрошував до танцю

■

вітер що змішує
запах диму палених трав
з кваком диких качок
серед недоступних купин
палаючих соковитістю

десь летять гуси
запізней на своє Полісся
що їх на хвилину
зупинив чар зазеленілого Бубнова

ой весна веснонька...

■

не боюся березневих ліщин
морозу та ожеледиць
музика душі
першим проліском
лягає на останній сніг

не боюся кохання весни
через негоду прийду до тебе
вірю вітру віянням ясним
знаю ключі вирійного неба

дикі гуси
дикі птахи

ОСІНЬ

трав останні покоси
і нахили погоди в осінь
і рос шnurки на світанку

благословенні будьте

очеретний шурхіт
і поплутана вітрами
зибінь озерного плеса
та й днів коротші тривання

ізбавленні будьте

МОЛИТВА

наломлю березових гілок
наскубаю бабиного літа
спати буду

нарву вересу
принесу до хати калини
на північні дороги піду

■

і шепоти
нежитої осені наді мною

а потім сонця
раптові пробуди

і загублених мрій нерукотворний спів
і пташків жаль на небосхилі

■

прославляю хвилину благодаті
бо веде у далечінь
і дає можливість
повернутись
додому

прославляю силу ети віків
бо у їх холодних криницях
зберігається глибінь молитви

■

над шоломами дерев
над просторами полів
понад лугами
рознісся гомін
замальований снами

і паморозь на шибах
розмазувала осінь
і в травах дзенкотіла

■

я тут сповідаюся
у цих колодязів

я тут причащаюся
у цієї незорої глушини

приходжу тут відпочити
перед стужею

я лікую себе
цим днем дощу

■

я народився навесні
обличчям додолу

ще чайка приглядалась у сніги
холодно було вертати додому

коли стану перед тобою вогню
щоб зупинити твій меч безчасу

чим каратимеш мої провини
якими віршами заплáчу

■

колись неначе хуртовина
заклякне над тобою світло

і понесуть тебе
до рідних місць причастя

пробуди
нерозтрачену похвалу
океану

■

коли до тебе не зумію молитись
не вчи мене молитов
воскресне Бугом
хвиля
і я воскресну з криги

колись як побачиш
летітимуть над головою
журавлі
— то дні наші летять

■

коли намете снігу на мої сліди
коли піде дощ на мої розмови

пригадаєшся ти неначе сон
що наснився мені у Львові

як зустрів тебе щоб попрощать

■

колихала мене земля
березовим соком
кульбабами
лататтям

це казка

колихала мене земля
проймаючим холодом
буденністю
пусткою

це дійсність

набагато пізніше збагнув
де дійсність
де казка

■
обгорне мене хуртовина
палубами заметів
матнями сніговій
кучугурою

обійме мене в рамена свої святі
і очі мої заплющить
від сну під кольорами лютих вітрів
і від людей які ступатимуть
над мною

і забуде про мене Господь
в мить надії

ЕКТЕНІЯ

Ігореві Калинцю

стій біля вогню
як стоїть Месія на колоні часу

стій біля вогню
як яструб над кубельцем часу

на цім перехресті
сходиш в чорні плями асфальту

на цій сцені
забуваєш про омегу Йони

■

огорне мене дощ
ліжником теплим і лагідним
і відбере
все
що було змістом мого прокімену
і любов
і тебе
і кожний клаптик весни

сяйво
яблуко

■

**жайвірку невідомого
що зупиняєш прокляття**

молюся до тебе

**соснова улоговина
на перехрестях дому**

молюся до тебе

■

каменем буде слово
людина
тінь
стрілою яка шепоче про обрій

вірю в зелень теплу
тому іду до тебе
і руки свої убираю в крила

коли на мої вірші киреєю
непам'ять
свідок ліхтарний прочинених смуг
минулого
і прийдешнього

забуду про крила

■

щоб перемогти себе
пригадаєш молитву
яка тривожить тебе споконвіку

грішитимеш серце багаттям
зустрічі

і навіть не встигнеш
глянути
в минуле

■

колись лік забудеш веснам
не повернешся

твого обр'ю жар-птиця
згасне ненароком

жодні вірші не врятують тебе
ані лелеки

■

покличе мене Господь
веселкою збудливості

перший крок сумніву
оберне
в підгортальник

і зажадає розплати
з присутності
як
лихвар

■

перед тим як повернуся
дні будуть довші
від наших поцілунків

кряга збігне
з полотна
води

перший слуга Божий
жайворонок
причащатиметься
жадобою березня

■

коли покличе мене Господь
стану перед ним наго

буде мене судити з моєї поезії
адже ліпка кров моїх віршів
завжди керувалася до Нього

коли промину короткий дощ
западає
вогонь моєї жаги

Зміст

■ омнилося літа.	7
■ (співаний).	8
■ проклинайте поезію.	9
■ за нависом ночі.	9
■ поезія що біля вогню.	10
■ мене Холмщино.	10
Ластівки.	11
Обрії сонця.	12
■ я читав збірку.	13
Боюся вільх.	14
■ (для бандури).	15
Спомин.	16
■ (казка).	17
■ вартість кохання.	18
■ коли на палубу.	18
Сповідь.	19
Так чекаєш.	20
■ наші зустрічі.	21
■ віднайти зілля євшану.	21
■ навизуєш горобину намиста.	22
■ в очікуванні на тебе.	22
■ коли зірчастий гомін.	23
■ є в краєвиді.	23
■ коли прийдеш.	24
■ говорило мені серце.	25
■ і хтось підходив.	26
■ вітер.	27
■ не боюся.	27
Осінь.	28
Молятва.	29
■ і шепоти.	30
■ прославляю ханлину благодаті.	30
■ над шоломами дерев.	31
■ я тут сповідаюся.	31
■ я народився навесні.	32
■ колись.	32
■ коли до тебе.	33
■ коли намете снігу.	33
■ колихала мене земля.	34
■ обгорне мене хуртовина.	35
Екстенія.	36
■ огорне мене дощ.	37
■ ковчег Бубнова.	38
■ жайвірку невідомого.	39
■ каменем буде слово.	40
■ щоб перемогти себе.	41
■ колись лік забудеш.	41
■ покличе мене Господь.	42
■ покладуть мене.	43
■ перед тим як повернуся.	44
■ коли покличе.	44
■ коли промину.	45

Художнє оформлення: *Михайло Вітушинський*
Технічний редактор: *Анатоль Кобеляк*

Видавниче агентство Об'єднання українців у Польщі

друкарня ARWII., тираж 1500 примірників
Варшава 1991

